

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

27 ianuarie 2016

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2015, declarat de avocatul Ion Moraru în numele inculpatului

Zeru Mihail Gheorghe, născut la 28 aprilie 1987, domiciliat în mun.Chișinău, com.Codru, str.Costiujeni 6, ap.68.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 06.01.2015- 02.06.2015,
2. Instanța de apel: 06.07.2015 - 24.09.2015,
3. Instanța de recurs: 15.12.2015 - 27.01.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun.Chișinău din 02 iunie 2015, Zeru Mihail a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.191 alin.(4) Cod penal la 7 ani închisoare.

Conform art.85 alin.(1) Cod penal, prin adăugarea parțială a pedepsei neexecutate fixată prin sentința Judecătoriei Botanica, mun.Chișinău din 25.01.2012, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 8 ani închisoare, fără amendă, în penitenciar de tip semiînchis.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Zeru Mihail, în perioada lunilor iunie-septembrie 2014, fiind angajat și activînd conform contractului individual de muncă nr.95/14 din 08.07.2014, în funcția de șofer-expeditor la agentul economic SRL „Le Bridge Corporation Limited”, fiindu-i încredințate în administrare valori materiale conform facturilor fiscale, a însușit ilegal mijloacele bănești obținute de la comercializarea valorilor materiale încredințate spre administrare, cauzîndu-i părții vătămate o daună materială în proporții mari, în sumă totală de 51649,31 lei.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri:

- avocatul M.Pîntea în numele inculpatului, care a solicitat casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să fie reîncadrate acțiunile acestuia din prevederile art.191 alin.(4) Cod penal în art.191 alin.(1) Cod penal, cu aplicarea unei pedepse neprivative de libertate, deoarece acuzarea nu a prezentat probe ce ar indica că inculpatul a avut scopul de însușire a bunurilor părții vătămate în sumă de 51694,31 lei;

acesta a însușit doar suma de 21000 lei, iar banii în sumă de 26000 lei au fost sustrași de alte persoane din automobilul acestuia, fapt despre care inculpatul a înștiințat administrația; declarațiile reprezentantului părții vătămate D.Romaniuc, a martorilor A.Mustea și S.Ciochină urmau a fi apreciate critic, deoarece ei nu au prezentat nici un document care să confirme că suma de 26000 lei a fost sustrasă sau extrasă de inculpat, chiar dacă acesta a anunțat administrația companiei despre dispariția banilor din automobil; acuzarea nu a demonstrat existența intenției inculpatului la săvârșirea infracțiunii în proporții mari, prejudiciul material fiind în sumă de 21000 lei, ce se referă la proporții considerabile;

- avocatul L.Panuș și inculpatul, care au solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită inculpatului o pedeapsă mai blândă cu cumularea minimă a pedepsei neexecutate stabilite prin sentința anterioară, conform art.85 Codul penal, invocând că pedeapsa stabilită este una prea aspră.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2015, apelurile avocaților M.Pîntea, L.Panuș în numele inculpatului și a inculpatului M.Zeru au fost respinse, ca nefondate.

La adoptarea soluției date, instanța de apela conchisă că, prima instanță, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului M.Zeru în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.191 alin.(4) Cod penal, făcând o încadrare juridică justă a acțiunilor lui.

Instanța a menționat că vinovăția inculpatului în cele imputate se confirmă prin probele administrate și cercetate atât în ședința primei instanțe, cât și în cadrul ședinței instanței de apel, și anume declarațiile însăși ale inculpatului M.Zeru, care a recunoscut vina parțial, a reprezentantului părții vătămate D.Romaniuc, a martorilor S.Ciochină, A.Mustea, L.Bruma, T.Caraghiaur, E.Albu, precum și actele cauzei - plîngerea agentului economic SRL „Le Bridge Corporation Limited”, contractul individual de muncă nr.95/14 din 18.07.2014, fișa de post a funcției de șofer-expeditor, contractul privind răspunderea materială a angajatului M.Zeru, procesul-verbal de inventariere din 10.09.2014, procesele-verbale de ridicare a obiectelor din 18.11.2014 și 19.11.2014, și, ținând seama de stipulările art.27 Cod de procedură penală, le-a apreciat în mod obiectiv, care au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.191 alin (4) Cod penal a fost dovedită.

La fel, instanța de apel a concluzionat că, prima instanță, ținând cont de prevederile art.61, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care se atribuie la categoria celor grave, de persoana inculpatului, care anterior a fost judecat, că este de vîrstă tînă, se caracterizează pozitiv la locul de trai, a recunoscut vina parțial, are la întreținere un copil minor, corect a considerat că corectarea și reeducarea lui poate avea loc doar prin izolarea acestuia de societate, stabilindu-i pedeapsa minimă de 7 ani închisoare, ce este una echitabilă faptei infracționale săvârșite. Totodată, instanța a constatat că forma pedepsei aplicate inculpatului pentru acțiunile infracționale prevăzute

de art.191 alin.(4) Cod penal, este corect stabilită, deoarece sancțiunea normei date prevede doar pedeapsa închisorii, astfel că lipsesc temeiuri de aplicarea unei pedepse mai blânde decât cea prevăzută de lege.

De asemenea, instanța de apel a menționat că inculpatul anterior a fost condamnat în baza art.187 alin.(2) Cod penal de către Judecătoria Botanica la 25.01.2012 și, cu aplicarea art.90 Codul penal, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei pe un termen de probă de 5 ani, fiindu-i acordată încrederea de a nu mai săvârși infracțiuni, însă acesta în termenul de probă, a comis o nouă infracțiune, demonstrând astfel că nu și-a făcut concluziile necesare și nu s-a corectat, astfel instanța corect a aplicat în privința acestuia prevederile art.85 Cod penal, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă echitabilă, care își va atinge scopul de restabilire a echității sociale și va duce la corijarea și reeducarea acestuia.

5. Împotriva hotărîrii nominalizate a declarat recurs ordinar avocatul I.Moraru în numele inculpatului care, invocînd temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.12) Cod de procedură penală, cu referire la circumstanțele de fapt ale cauzei, solicită casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care acțiunile inculpatului să fie reîncadrate din prevederile art.191 alin.(4) în cele ale art.191 alin.(1) Cod penal și în temeiul art.85 Cod penal să-i fie stabilită o pedeapsă minimă. În motivarea recursului, avocatul a indicat că acuzarea nu a demonstrat pe deplin vina inculpatului, nefiind probat scopul infracțional și nici intenția acestuia de a însuși mijloacele bănești ale părții vătămate în proporții mari; nu s-a atestat careva acțiuni premergătoare din partea inculpatului care ar indica că el a planificat infracțiunea; la materialele cauzei lipsește ancheta internă pe marginea sesizării lui M.Zeru referitor la dispariția sumelor de bani, nu s-a stabilit cine a participat la inventariere; instanța nu a audiat în calitate de martor pe angajatul întreprinderii „Anatol”; martorii audiați sînt cointeresați pe cauza dată, deoarece sînt angajați sau parteneri de afaceri a părții vătămate; despre faptul însușirii sumei de 26.000 lei acuzarea nu a prezentat nici un document confirmator; instanța nu a luat în considerație faptul că partea vătămată nu mai are careva pretenții materiale față de inculpat.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținînd cont de opiniile procurorului expuse în referință, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit textului recursului, avocatul invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel prevederile art.427 alin.(1) pct.12) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci cînd faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul penal constată că temeiul invocat de recurent nu este aplicabil din punct de vedere al prezentei erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată.

După cum rezultă din recurs, autorul acestuia nu este de acord cu aprecierea probelor de către instanțele de fond, indicînd că acuzarea nu a demonstrat prin careva

probe că inculpatul ar fi însușit suma de 26.000 lei, iar probele prezentate în acest sens sunt insuficiente de a considera că suma dată ar fi fost însușită de inculpat, solicitând recalificarea acțiunilor lui M.Zeru în prevederile art.191 alin (1) Cod penal.

La acest capitol, Colegiul constată că prima instanță, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, care a recunoscut vina parțial, reprezentantul părții vătămate D.Romaniuc, martorii, precum și actele cauzei, cărora le-a dat o apreciere obiectivă și care au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.191 alin (4) Cod penal a fost dovedită.

Instanța de apel, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate și a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță, expusă mai sus, considerând argumentele părții apărării privind recalificarea acțiunilor inculpatului în baza art.191 alin.(1) Cod penal ca nefondate.

Instanța a conchis că vinovăția lui M.Zeru în săvârșirea infracțiunii incriminate se dovedește prin probele acumulate legal în cadrul urmăririi penale, precum și administrate în cadrul cercetării judecătorești, și recercetate în cadrul instanței de apel, și anume: declarațiile inculpatului M.Zeru, care a recunoscut vina parțial, a reprezentantului părții vătămate D.Romaniuc, a martorilor S.Ciochină, A.Mustea, L.Bruma, T.Caraghiaur, E.Albu, precum și actele cauzei - plângerea agentului economic SRL „Le Bridge Corporation Limited”, contractul individual de muncă nr.95/14 din 18.07.2014, fișa de post a funcției de șofer-expeditor, contractul privind răspunderea materială a angajatului M.Zeru, procesul-verbal de inventariere din 10.09.2014, procesele-verbale de ridicare a obiectelor din 18.11.2014 și 19.11.2014.

Probele indicate sînt pertinente, concludente, utile și veridice, coroborează între ele și nu prezintă temeii de îndoială.

Astfel, Colegiul reține că instanțele de fond întemeiat au ajuns la concluzia că în acțiunile lui M.Zeru sînt prezente elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.191 alin.(4) Cod penal, just condamîndu-l în baza articolului nominalizat, vinovăția acestuia fiind pe deplin dovedită prin probele sus-menționate, detaliat expuse la pct.4 al prezentei decizii și în textele hotărîrilor atacate.

Prin urmare, argumentele recurentului, precum că acțiunile inculpatului urmează a fi calificate în baza art.190 alin.(1) Cod penal, deoarece nu s-a dovedit însușirea de către acesta a sumei de 26000 lei, sînt neîntemeiate și contravin actelor cauzei – declarațiilor reprezentantului părții vătămate, a martorilor, inclusive și a inculpatului, care în ședința instanței de apel nu a negat faptul că a însușit mijloacele bănești ce aparțineau părții vătămate în scopuri personale. Mai mult, conform declarațiilor date de către inculpat în cadrul instanței de apel, acesta a indicat că „recunosc vina totalmente, sînt gata să restitui banii”, deci rezultă că acesta și-a recunoscut vina și a declarat că este de acord de a achita prejudiciul părții vătămate. La fel, conform declarației din 11.11.2015 a persoanei juridice SRL „Le Bridge Corporation Limited”, prezentată de altfel de către recurent, rezultă că prejudiciul cauzat de inculpat în sumă de 51.694, 31 lei a fost achitat,

prin urmare aceste probe vin să demonstreze suplimentar vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate (f.d.202, 240).

Referitor la motivul recurentului, precum că actul de inventariere urmează să fie declarat ilegal, deoarece nu se cunoaște cine a participat la efectuarea acesteia, Colegiul penal îl considere neîntemeiat, pe motiv că se combate prin probele anexate la dosar, și anume: ordinul privind petrecerea inventarierii și procesul-verbal de inventariere din 10.09.2014 în care sînt indicați expres membrii comisiei de inventariere. Mai mult, avocatul nu poate invoca faptul că inventarierea s-a desfășurat cu încălcări, nefiind invitat M.Zeru, deoarece în materialele cauzei este prezentă scrisoarea nr.158/14 din 09.09.2014, prin care întreprinderea SRL „Le Bridge Corporation Limited” i-a solicitat inculpatului de a se prezenta la serviciu și a da explicațiile de rigoare (f.d.17, 20, 21).

Nu poate fi reținut argumentul recurentului, precum că instanțele nu au audiat în calitate de martor persoana pe nume „Anatol” - angajatul părții vătămate, deoarece conform proceselor-verbale a ședințelor de judecată, partea apărării atît în prima instanță, cît și în instanța de apel, nu a înaintat un asemenea demers.

Argumentele apărării, precum că nu a fost dovedit faptul că anume inculpatul a însușit suma de 26000 lei, pe cînd acesta susține că banii au fost sustrași din automobil de alte persoane, se apreciază critic, fiind combătute prin declarațiile reprezentantului părții vătămate, a martorilor și materialele cauzei. Astfel, potrivit declarațiilor martorului L.Bruma - contabil-șef a întreprinderii, rezultă că la companie activează filiala băncii, iar casierul lucrează pînă ce vine ultimul expeditor, inclusiv și în ziua de sîmbătă, prin urmare inculpatul avea posibilitatea de a transmite în contabilitate suma de 26000 lei (f.d.159). Prin acestea se combat declarațiile inculpatului, precum că dînsul nu a avut posibilitatea de a scoate avizul de plată și a preda în casierie banii în sumă de 26000 lei, din care motiv i-a lăsat în automobil. Colegiul consideră înaintarea de către inculpat a versiunii date cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală pentru fapta comisă. Mai mult că, depistînd lipsa banilor, după cum inculpatul susține, acesta nu a anunțat în aceeași zi organele de drept despre sustragerea banilor din automobil, dar după cum rezultă din declarațiile martorului A.Mustea, dînsul abia a treia zi l-a anunțat, precum că i-au fost sustrași banii în sumă de 26000 lei. Fiindu-i dat termen de a restitui banii, acesta în genere a dispărut, nu se prezenta la serviciu, depistîndu-se că nu a introdus în casierie nici suma de 21000 lei, iar ulterior a recunoscut că a pierdut banii la aparatele de joc (f.d.153).

Reieșind din cele menționate mai sus, Colegiul penal conchide că vinovăția inculpatului a fost dovedită pe deplin, iar acțiunile lui corect au fost încadrate în prevederile art.191 alin (4) Cod penal - delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului, săvîrșită cu folosirea situației de serviciu, cu cauzarea de daune în proporții mari.

Astfel, analizînd materialele cauzei și hotărîrea atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept ce ar afecta legalitatea hotărîrii judecătorești contestate.

Concomitent, se constată că pedeapsa este stabilită inculpatului cu respectarea prevederilor art.61, 75-76, 85 Cod penal, în limita minimă a sancțiunii normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, ținîndu-se seama de criteriile generale de

individualizare a pedepsei, de gradul pericolului social al infracțiunii comise, de persoana acestuia și de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuează răspunderea.

Recurentul invocă ca temei de anulare a hotărîrii judecătorești pct.12) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală – faptei săvîrșitei s-a dat o încadrare juridică greșită. Colegiul penal conchide că temeiul invocat nu persistă în cauză, deoarece instanțele de judecată nu au făcut o altă încadrare juridică a faptei comise de către M.Zeru decît cea în baza căreia acesta a fost pus sub învinuire.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este îndrept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de avocatul I.Moraru în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ion Moraru în numele inculpatului Zeru Mihail, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2015, în cauza penală în privința lui Zeru Mihail, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 24 februarie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu